

C/2024/2172

25.3.2024

Skarga wniesiona w dniu 5 lutego 2024 r. – Coöperatieve Rabobank/Komisja

(Sprawa T-57/24)

(C/2024/2172)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Coöperatieve Rabobank U.A. (Utrecht, Niderlandy) (przedstawiciele: R. Wesseling i F. Brouwer, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, na podstawie art. 263 TFUE, nieważności decyzji Komisji C(2023) 7811 z dnia 22 listopada 2023 r. dotycząca postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 Porozumienia EOG [sprawa AT.40512 – Obligacje denominowane w euro (EDB)], (zwanej dalej „decyzją”);
- tytułem żądania ewentualnego stwierdzenie, na podstawie art. 263 TFUE, częściowej nieważności art. 1 decyzji oraz obniżenie grzywny nałożonej na podstawie art. 261 TFUE w art. 2 decyzji;
- w każdym razie obniżenie kwoty grzywny nałożonej na podstawie art. 261 TFUE w art. 2 decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą lub, tytułem żądania ewentualnego, odpowiednią część tych kosztów zgodnie z art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Komisja naruszyła prawo, przedstawiła niewystarczające uzasadnienie lub dokonała błędnej oceny dowodów, uznając, że Rabobank dopuścił się zachowania mającego na celu ograniczenie lub zakłócenie konkurencji w rozumieniu art. 101 TFUE. W szczególności
  - Komisja nie udowodniła w sposób wymagany prawem, że całość korespondencji, do której odnosi się decyzja, ogranicza konkurencję ze względu na cel;
  - zarzuty Komisji błędnie obejmują korespondencję między Rabobank i Deutsche Bank, która odnosi się wyłącznie do transakcji z kontrahentami.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym Komisja naruszyła prawo, przedstawiła niewystarczające uzasadnienie lub nieprawidłowo oceniła dowody, stwierdzając na podstawie art. 101 TFUE, że a) zachowanie miało jeden cel lub ogólny plan oraz że b) domniemane naruszenie miało charakter ciągły w okresie mającym znaczenie dla sprawy. W szczególności
  - Komisja nie wykazała, że całość korespondencji realizowała antykonkurencyjny plan zarzucany w decyzji;
  - Komisja nie wykazała w wymaganym stopniu, że rozbieżne przypadki domniemanych kontaktów antykonkurencyjnych stanowią nieprzerwane, ciągłe naruszenie trwające ponad 10 lat.

3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym przyjęta przez Komisję metoda ustalania wysokości grzywny narusza art. 23 rozporządzenia nr 1/2003, wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien oraz zasadę proporcjonalności. W szczególności,
- Komisja nie ma podstaw do nałożenia grzywny za okresy, w których naruszenie zostało przerwane;
  - grzywna nałożona w decyzji jest nieproporcjonalna do wagi i znaczenia gospodarczego domniemanego naruszenia, na które składa się bardzo niewielka liczba jakoby antykonkurencyjnych kontaktów rozłożonych w bardzo długim okresie;
  - przyjęty w decyzji wskaźnik zastępczy „wartości sprzedaży” znacznie zawyża przychody Rabobanku, a tym samym znaczenie gospodarcze domniemanego naruszenia, odbiegając od pojęcia „wartości sprzedaży” i obowiązku stosowania „najbardziej wiarygodnych dostępnych danych” figurujące w wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien.
-